

PREMATURE BABY'S: MOEDERGELUK MOET EVEN WACHTEN

‘Je weet dat je niet mag breken’

VRT-journaliste **Caroline Van den Berghe** en Studio Brussel-presentatrice **Heidi Lenaerts** bevielen deze winter allebei van een prematuur baby'tje van nog geen 32 weken oud. Er volgden zware maanden van bang afwachten, maar ook van ‘gewoon’ moedergeluk. ‘Je bent zo blij dat dat kindje er is. Ook al zitten er overal slangetjes en buisjes.’

ILSE DEGRYSE

Heidi Lenaerts (33) geeft haar dochter Lily Rose de borst. Moeder en dochter genieten zichtbaar van het innige moment. Verderop ligt de kleine Mats al zalig zoet in zijn park te slapen. De jongen heeft net zijn flesje op en mama Caroline Van den Berghe (39) heeft hem stevig ingeduffeld. Er hangt een vredige sfeer in de kamer. Dit zijn de dagen van het Grote Geluk. De dagen waarop verse moeders vol trots hun baby aan de wereld tonen. De dagen van blij babybezoekjes en van de eerste tochtjes met de kinderwagen. Eindelijk genieten! Na lange weken van zorg en verdriet.

Toen Lily Rose op 23 oktober 2008 geboren werd, woog ze één kilogram. Ze had toen net geen dertig weken in de buik van haar moeder gezeten. Mats woog anderhalve kilo bij zijn geboorte op 1 januari 2009. Hij was 31 weken en een paar dagen oud. Lily Rose en Mats hebben al een lang en lastig gevecht achter de rug. Ze hebben slangetjes en tubes in hun kleine lijfjes gehad, dokters hebben met grote naalden hun bloed geprikt. De eerste moedermelk hebben ze via een sonde gedronken. Wekenlang hebben ze in de couveuse gelegen, wekenlang hebben hun ouders elke avond afscheid van hen moeten nemen. Maar nu zijn de hummeltjes thuis en alles gaat goed.

Ook de moeders hebben een zware, emotionele tijd achter de rug. Want wat begon als een zorgeloze zwangerschap, eindigde in een

angstige strijd op de grens tussen leven en dood. Heidi Lenaerts en Caroline Van den Berghe doen hun verhaal.

HEIDI EN LILY ROSE

‘Mijn zwangerschap verliep perfect. Al was ik op korte tijd wel heel veel bijgekomen. Misschien was al dat vocht dat zich ophoopte wel een teken dat er iets mis was, maar ik voelde me prima. Ik was nieuwsgierig naar hoe mijn zwangerschap verder zou verlopen, naar de bevalling ook. Ik las er boeken over. Maar zo'n horrorverhaal als dat van ons had ik nog nergens gelezen. Gelukkig maar.’

‘Ik was uitgerekend voor 1 januari, maar op 20 oktober – veel te vroeg dus – kreeg ik hevige buikpijn. Die avond reden mijn vriend en ik naar het ziekenhuis. We graptten tegen elkaar dat dit alvast een proefrit was voor de dag van de bevalling. Op de spoedafdeling kreeg ik te horen dat ik een zwangerschapsvergiftiging had en in het ziekenhuis moest blijven.’

‘Je hoort wel vaker dat zwangere vrouwen plat moeten liggen; ik ging uit van een week of twee. Drie dagen later, op 23 oktober, werd Lily Rose met een keizersnede geboren.’

‘Meteen na aankomst in het ziekenhuis kreeg ik een spuitje om de longetjes van mijn baby verder te laten rijpen. Dat medicijn moest 48 uur lang zijn werk kunnen doen en dus verbeet ik

de pijn. Ik probeerde mijn baby binnen te houden. De nacht dat Lily Rose geboren is, was ik al buiten bewustzijn. Pas achteraf heb ik gehoord hoe het allemaal gegaan is.’

‘Na de bevalling bleek dat de zwangerschapsvergiftiging ook mijn lever had aangetast. Daarom moest ik twee dagen later opnieuw met spoed onder het mes, nog eens twee dagen later werd ik een derde keer geopereerd. Al die tijd lag ik op intensieve zorgen. Ik was flauw en verdoofd van de operaties en de antibiotica. Mijn vriend heeft me drie keer moeten vertellen dat ik bevallen was van een meisje.’

‘Pas een week na de geboorte kreeg ik mijn dochttertje voor het eerst te zien. Dat was het moeilijkste van allemaal: weten dat ze daar ligt en niet bij haar kunnen. De verpleegkundigen vroegen of ik alvast een foto van haar wilde zien, maar ik wou geen foto. Ik wilde haar in het echt zien. Ik wilde ook niet over haar praten.’

‘De dokters waren bang dat ik een postnatale depressie zou krijgen, maar er was gewoon te veel verdriet. Pas op het moment dat ik haar zag, kon ik vrijuit gaan. Ik schrok, want ik had nog nooit zo'n klein baby'tje gezien. Maar ik

ling gelegen, want ik moest opnieuw leren rechtop staan, eten en lopen.’

CAROLINE EN MATS

Caroline Van den Berghe luistert gespannen naar het verhaal van Heidi en Lily Rose. Ook haar zwangerschap verliep aanvallig zonder problemen. ‘Ik was druk aan het werk. Ik had me voorgenomen om pas een week voor de bevalling thuis te blijven. Dat was het ideale scenario, maar in de 28ste week kreeg ik last. Ik was moe en ik had rugpijn. De gynaecoloog zei dat ik moest rusten. Niet fijn, want ik had nog allerlei plannen. Maar al snel kreeg ik in de gaten dat er grote ongelukken konden gebeuren als ik zijn raad niet opvolgde.’

‘De baby was toen al ingedaald, er was zo goed als geen baarmoedershal meer. Ik ging thuis in de zetel zitten en week na week kwam er een klacht bij. Ik kreeg weeën, ik voelde me misselijk, de rugpijn werd erger. Op een avond ging ik naar het ziekenhuis. Eigenlijk voelde ik me op dat moment een beetje onnozel. Je denkt: het zal wel niets zijn, ik beeld me wat in.’ ‘Er bleek wel degelijk iets aan de hand, de vroedvrouw stelde vast

een week begonnen ze opnieuw. Kerstavond heb ik nog thuis gevierd. Hoewel gevierd... ik heb in de zetel wat gegeten. Op tweede kerstdag zijn de vliezen gebroken. Ik was in paniek. Ik dacht dat ik meteen zou bevallen. In het ziekenhuis hebben ze het nog een week kunnen rekken.’

‘Mats werd op natuurlijke wijze geboren op 1 januari, twee maanden eerder dan het geplande 28 februari. Maximaal twee seconden heeft hij op mijn buik gelegen. Meteen namen ze hem weg om hem te beademen, om de antibioticabehandeling op te starten en wat weet ik nog allemaal. Mijn baby werd in een speciale couveuse weggereden. Pas anderhalf uur later kregen we hem te zien, toen hij presentabel was en alles erin zat wat erin moest zitten. Ik wilde Mats direct vastpakken. Ik stak mijn handen door de gaten van de couveuse en begon hem te strelen, maar de verpleger zei dat dat niet mocht. Dat waren te veel prikkels ineens voor zo'n prematuur. Ik mocht mijn hand op zijn hoofdje leggen en zijn voetjes aanraken. Dat was het. Echte geborgenheid was er niet.’

‘Ik was blij en opgelucht dat Mats er was, ook al zaten er overal slangetjes en buisjes. Het was een dubbel gevoel. Ik kende de risico's van een vroeggeboorte, ik had me er al even op kunnen voorbereiden. In de laatste week van mijn zwangerschap hadden ze me in een rolstoel naar de afdeling neonatologie gereden en daar heb ik voor het eerst een kindje van anderhalve kilogram gezien. Mijn vriend en ik waren daar helemaal ondersteboven van, maar ergens waren we daarvoor beter voorbereid op wat er komen zou.’

ANGSTIGE WEKEN

Er volgden angstige en droevige weken. Toen Mats drie dagen oud was, kreeg hij een kleine hersenbloeding. ‘Ik wist dat dat kon gebeuren en dat ze daar niets aan kunnen doen. Wat je voelt, als de dokters je dat vertellen...’ Uiteindelijk bleek het mee te vallen. ‘De hersenbloeding is te vergelijken met een blauwe plek. Het komt ook voor bij kindjes die op tijd ge-

Heidi: ‘Ik wilde dat de borstvoeding per se zou lukken, dat was iets wat ik alleen kon geven’

herkende mijn dochter meteen, ik had direct een band met haar.’ ‘Die dag heeft Lily Rose ook pas haar naam gekregen. Op de couveuse staat altijd de naam van het kindje, maar bij haar stond er tot dan alleen ‘meisje’. Ik wilde niet dat mensen zouden weten hoe ze heette voor ik haar had gezien. Net zomin als ik wilde dat haar grootouders haar voor mij zouden zien.’

‘Twee weken na de bevalling mocht ik de dienst intensieve verzorging verlaten. Daarna heb ik nog twee weken op de kraamafde-

ling dat er al ontsluiting was. Maar ik verwachtte niet dat Mats dan al zou komen. Ik was helemaal nog niet klaar om te bevallen. Ik had er geen idee van dat kinderen al na 30 weken zwangerschap geboren konden worden. En dat ze dat konden overleven. Een prematuur kindje was voor mij toen nog een baby die een week te vroeg geboren wordt.’

‘Ik kreeg meteen weënnremmers toegediend en moest een paar dagen in het ziekenhuis blijven. Daardoor vielen de weeën stil, ik mocht weer naar huis. Maar na

●●●
Vervolg op blz. 14

●●●

Vervolg op blz. 13

boren worden. Meestal heeft het geen gevolgen. Misschien zal Mats wat later kunnen fietsen of zwemmen dan andere kinderen. De dokters hebben dat achteraf goed uitgelegd, maar dat is niet het eerste wat je te horen krijgt.

Lenaerts: 'Wij hebben precies hetzelfde meegemaakt.'

Van den Berghe: 'Later heeft Mats ook nog met zijn lever gesukkeld. Als kinderen te vroeg geboren worden, functioneren de organen nog niet goed. De lever van Mats kon de afvalproducten nog niet uit zijn bloed scheiden. Het risico bestond dat hij een bloedtransfusie zou moeten ondergaan. Daar hebben we ons heel erg zorgen over gemaakt.' Maar het bleek uiteindelijk niet nodig. 'Er zijn dagen dat je er volledig doorheen zit, maar je mag niet breken. Je cijfert jezelf weg. Ik dacht dat ik duizend man sterk was. Het moederinstinct hé, dat krijg je er bij de bevalling gratis bij. Ik had het vaak genoeg gezien bij mijn zus, zij heeft zes kinderen. Maar je moet het zelf meemaken voor je het begrijpt.'

Lenaerts: 'Ik vroeg me vlak na de bevalling af waarom ik nodig was voor mijn dochter. Andere mensen verzorgden haar terwijl ik op intensieve verzorging lag en dat ging goed. Daarom wilde ik daarna per se dat de borstvoeding zou lukken, dat was iets wat ik alleen kon geven. Prematuurtjes kunnen nog niet slikken en ademen tegelijk, ze krijgen moedermelk via een sonde in hun neus. Na een paar weken moest Lily Rose leren om zelf te drinken, maar dat ging niet elke dag even goed. Als ik dan thuiskwam van het ziekenhuis en ze had niet willen drinken, voelde ik me heel verdrietig.'

'Je slaapt haast niet na zo'n dag. Mijn vriend en ik hadden een vast ritueel als we thuiskwamen van het ziekenhuis. Hij had een box met James Bond-films gekocht en elke avond keken we naar een film. Dan was er toch een beetje afleiding.'

Van den Berghe: 'Het laatste wat je doet voor je gaat slapen, is nog even naar het ziekenhuis telefoneren. Het eerste wat je de volgende dag doet, is opnieuw bellen en dan hopen dat hij een rustige nacht heeft gehad.'

Lenaerts: 'Je gaat ook nergens anders heen in die weken. Je ziet niemand, je bent alleen met je kind bezig. Ik heb wekenlang mijn telefoon niet aangezet. Dat kon ik niet. Mijn vriend communiceerde met de buitenwereld. Hij stuurde de sms'jes: "Het kindje is er. Ze hebben elkaar gezien. Heidi is uit intensieve. Het kindje is thuis." Iedereen zat daar natuurlijk op te wachten, maar ik kon het niet.'

Van den Berghe: 'Iedereen zegt je: "Zo'n kindje, daar moet je van

genieten!" Maar ik vond er die eerste weken niet veel genieten aan. Je kind ligt in het ziekenhuis en jij bent thuis. Al geniet je wel van de kleine momenten. Als Mats op ons lag, was dat heerlijk. Dat kangoeroeën mag je elke dag een uur of twee doen. Dat was het topmoment van de dag.'

Lenaerts: 'Dat is inderdaad het enige leuke aan je dag. Je leeft naar het moment toe dat je haar gaat bezoeken en dat ze op je ligt. Het is begrensd genieten. Je moet wel kiezen of ze bij de mama of de papa gaat liggen, want ze willen niet dat je haar wisselt. Te druk voor zo'n kind.'

'In het begin heeft de papa haar vooral bij mij gelaten omdat hij haar al een week gezien had. Ik kon door de operaties niet meteen weer lopen, in mijn bed en later in een rolstoel werd ik naar mijn dochter gebracht. Dan rolde ik voorbij openstaande deuren op de kraamafdeling met overal ballonnen en bloemen.'

Van den Berghe: 'En allemaal mensen op de gang die champagne aan het drinken zijn. Dat doet wel eventjes pijn, want zo had je

En dan kom je in die parkeergarage en slaan de uitlaatgassen hem om de oren. (*lacht*) Je overdrijft wel wat, maar dat doen al jonge moeders, zeker?'

Lenaerts: 'De eerste dagen thuis was ik wat onzeker. In het ziekenhuis is alles dichtbij, dokters en verpleegsters staan paraat en thuis sta je er opeens alleen voor. Maar wij hadden het na een tijd helemaal gehad met al dat gepiep en al die alarmsystemen op de afdeling neonatologie. In het ziekenhuis ben je altijd met drie als je borstvoeding geeft, er komt altijd een verpleegster bij staan. Dat is ook nodig, want je dochter kan het niet en jij kunt het niet. Maar het is zoveel intiemer 's nachts met zijn tweetjes op de zette. En haar alleen een badje kunnen geven, fantastisch! Alleen van slapen kwam er die eerste dagen niet veel in huis. We moesten de boel hier opstoken voor Lily Rose, 23 graden moest het zijn om haar op temperatuur te houden. En wij maar liggen zweten in ons bed.'

Van den Berghe: 'Wij waren redelijk gerust toen we thuiskwa-

stopten met praten, zag je haar eventjes kijken: "Oei, het is hier wel heel rustig."

Vandaag gaat het — alles in acht genomen — goed met de baby's. Ze hebben wel nog veel lengte en gewicht in te halen op andere baby's van hun leeftijd. Als mensen vragen hoe oud ze zijn, rekenen Lenaerts en Van den Berghe vanaf de dag dat ze geboren hadden moeten worden, 'want je wil niet altijd aan vreemden uitleggen wat er gebeurd is'. Lily Rose is nu dus drieënhalve maand oud en Mats is zeven weken.

Mats heeft ook nog flink last van reflux. En Lily Rose moet nog altijd aan een monitor slapen omdat ze een verhoogd risico heeft op wiegendood, ook in de auto en de kinderwagen moet het toestel aan. Toch zijn beide moeders er redelijk gerust op dat alles wel in orde komt. Ook al ontwikkelen te vroeg geboren kinderen zich vaak langzamer dan hun leeftijdsgenootjes.

Van den Berghe: 'Wij moeten in juni voor de eerste keer met Mats naar het Centrum voor Ontwikkelingsstoornissen in Antwerpen.

© jimmy kets

Caroline: 'Ik stak meteen mijn handen door de couveuse om hem te strelen, maar de verpleger zei dat dat niet mocht. Zoveel prikkels kan zo'n kindje niet verdragen'

het zelf ook gewild.'

Lenaerts: 'Ook voor de papa is het jammer dat het zo is gelopen. Op voorhand stel je je voor hoe hij de navelstreng van het kindje doorknipt. Mijn vriend moest op de gang blijven wachten tot hij nieuws kreeg van vrouw en kind. Ik heb de bevalling en de eerste week dan wel niet meegemaakt, maar voor hem is het ook superzwaar geweest.'

Van den Berghe: 'Een collega van me is onlangs bevallen. Ik kreeg een berichtje over hoe het huis versierd was en dat er overal spandoeken hingen: "Welkom thuis". Dat hoef ik eigenlijk niet te weten. Je bent wel blij voor het geluk van een ander, maar bij jou is het zo anders geweest.'

NAAR HUIS

Lily Rose mocht uiteindelijk naar huis op 28 november, Mats kon voor de eerste keer in zijn eigen bedje slapen op 9 februari. Blijfe dagen waren dat, maar toch was er ook nog onzekerheid.

Lenaerts: 'We hebben foto's van de dag dat ze naar huis mocht. Lily Rose lag toen nog aan een grote monitor, op de foto's zie je een maxicosi waar allemaal draden uitkomen. En daartussen ligt zo'n klein hummeltje... Het was een heel gedoe om haar in de auto te krijgen, maar het was fantastisch. Je moet niet meer op bezoek bij je kind, je mag ze hebben.'

Van den Berghe: 'Ik had Mats ongelofelijk warm ingeduffeld. Hij mocht zeker geen kou vatten.

men. Natuurlijk sta je bij het minste kreetje aan zijn wieg, dat wel. Het is heel fijn als je je kind eindelijk mee naar huis mag nemen. Op zo'n afdeling neonatologie is het erg druk, altijd gaat wel ergens een alarm af. Soms zagen we verpleegsters en dokters naar een couveuse snellen. Op een keer begon de dokter het kindje naast Mats te reanimeren. "Komaan, niet opgeven", riep hij. Je probeert je daar zoveel mogelijk van af te sluiten, maar toch...'

'De neonatologie is een trieste plek. Maar de mensen die er werken, verdienen wat mij betreft allemaal een standbeeld.'

Lenaerts: 'Op het moment dat wij naar huis mochten met Lily Rose hebben de verpleegsters ons even apart genomen. Ze vroegen ons om niet te veel te praten of te lachen, want al die andere ouders mochten nog niet naar huis met hun kind. Je komt er natuurlijk wel met een maxicosi binnenwandelen en Lily Rose mocht haar eigen kleertjes aan.'

Van den Berghe: 'In het ziekenhuis dragen de kindjes de eerste tijd geen kleertjes, omdat dat te moeilijk is voor de verzorging. Ze zijn ook zo klein, de pampertjes komen tot onder hun oksels.'

'Toen wij de eerste dag met Mats thuiskwamen, dacht ik dat hij hier niet zou kunnen slapen omdat het hier zo stil was. Ik dacht dat hij de bleepjes zou missen.'

Lenaerts: 'Lily Rose sliep in het begin ook beter in haar park in de woonkamer. Als we haar 's avonds naar haar bedje brachten en we

Zijn eerste reflexen zijn wel al getest en niets wees erop dat er een probleem zou zijn met zijn motoriek. Dat onderzoek gaan ze nu herhalen. We zullen wel zien. Als er iets zou zijn, sturen ze meteen bij. Dat moet hij misschien kiné volgen of een andere therapie. Ze zitten er met een vergrootglas op, en dat is een hele geruststelling.'

Lenaerts: 'Wij moeten met Lily Rose om de drie maanden naar het ziekenhuis, onder andere voor een slaaptest. Daar ben ik blij om, het is goed dat ze van nabij wordt opgevolgd. Ik probeer niet angstig te zijn en alles stap voor stap met haar te doen. Als we slecht nieuws krijgen, gaan we daar gewoon mee om en proberen we er iets aan te doen. Je kunt niet crashen, je mag niet paniker. Ik ben blij dat ik er nog ben... En dat zij er nog is.'

'Natuurlijk moet je verwerken wat je hebt meegemaakt. Je moet een manier vinden om ermee om te gaan, maar dat lukt aardig.'

'Wat ik moeilijk vind, is dat ik misschien geen tweede kind zal krijgen. Na een eerste zwangerschapsvergiftiging is de kans groot dat je er bij een volgende zwangerschap weer een krijgt. Hoe erger de zwangerschapsvergiftiging is geweest, hoe groter dat risico. Bij mij was het heel erg. Er bestaan geen medicijnen voor en ik wil mijn leven niet riskeren. Tenminste, zo denk ik er nu over. Maar Lily Rose is er nu. We gaan vaak op stap, ze komt graag onder de mensen. Ik ben zo blij met dat meisje.'